

Tabut Gunlukleri 1 Zor Karar

– YuReKiKLİMİ · 08 Ocak 2013

Yıl 2007

Yedinci ayın, yedinci günü.

Saat: 17.47

Sıradan bir gündü..

Hatırdan sayılan sohbet,
Ucuzundan donatılan masa,
Vazoda duran üzgün çiçeklerin sabahı;

Klişe özlemlerin istifra olduğu,
Anoson yüklü kutuların aç kurtları beslediği bir gün;

Kendimizi aşmak istediğimiz,
Filozof sınırlarımızdan dem vurduğumuz bir zaman dilimiydi..

Kendimizden epey uzaklaşmıştık.

Bira kutularından lahitler,
Korktuğumuz dolunaylardan piramitler,
Merak, soru ve endişelerimizden labirentler inşa ediyorduk.

Sonra

Bir kelime nefesimizi kesti.

Ölüm !

En soğuk gerçek !

Meze niyetine yuttuğumuz cümleler,
Gözlerimizde karanlık bir ifadeye sebep olmuştu.

Herkes birbirine yutkunarak bakıyordu,
Yediklerimiz sanki boğazımızda düğüm olmuş,

Bedenlerimizin içinde çığlık ateşleri yükseliyordu..

Kendimize geldiğimizde,
Piramitleri yıkmaya, lahitleri açmaya karar vermiştik..

Ancak bunun tek bir yolu vardı;
Tabuta canlı girmek !

Ölüm !

İnsanoğlunun bilmediği en büyük sır..

Bir romanın filme uyarlanması,
Bir düşün hayata geçirilmesi gibi bir şey..

Çocukluęumdan bu yana herkes gibi,
Korkutan, yaklaştıkça tüyleri ürperten,
Soyut olan bir dinin iki yüzünden biriydi;

Yaşam ve ölüm..

Anladığım kısmı,
Anlamadığım kısımla,
Yüzeysel platformda yer değiştirmeyi yapmak istediğim.

Ne hissedecektim,
Ne kadar korkacaktım..

Saklanmış,
Duygularıyla yüzleşmeye,
Kâlbimin yerinden fırlayıp kollarıma düşmesine,
Hazır mıydım ?

Benim için kazılmış bir çukurun,
Benim için hazırlanmış tabutunda 24 saat..
Kapalı mekan fobisi olan biri için ne zor bir karardı...

Hayatını satranç tahtasında yaşayan,
Kurgu ve düşsellięin atmosferinde soluklanan,

Dünya yörüngesinden çıkmış rotasız beynim için gerekliydi..

Ve

Evet dedim..

Boyumca uzanan tabut,
Korkularımı bekleyen çukur hazırды.

Sanırım bende.

Ya da hazır olduğuma inanmak istiyordum.

Defnedilmeme saatler kaldı,

Ve

Şimdiden,

Çok korkuyorum !

Bülent KAYA

.